

Pogrebni nagovor za pokojnega ANDREJA RANTA (1947 – 2025)

Ljubljana, pokopališče Žale, torek, 14. oktobra 2025

Prelepa, sončna, pisana ravan!
Dobrave, polja, znamenja, vasi;
Lubnik na straži, v daljavi Kranj ...
Gorá obok v nebo kipi,
kot pravljica otroških sanj!

Tu je moj dom, v duši mi leži;
zorana zemlja, ki diši,
kozolci, žanjice, Osovnik in Hom;
veselo žvrgolijo ptice
in žito valovi ... (iz pesmi Sorško polje)

Pokojni Andrej Rant se je v Muzejsko društvo Škofja Loka včlanil kot dvajsetleten fant leta 1967 in s tem že kot mladenič izkazal svoje globoko domoljubje in ljubezen do domačih krajev in ljudi, ki ju večina zaznava šele v zrelih letih življenja. S tem je sledil je očetu Jožetu, ki je bil med ustanovitelji društva. Andrej je bil ves čas zelo dejaven odbornik, član nadzornega odbora in od leta 2006 predsednik častnega razsodišča. Z občudovanja vredno pripadnostjo Škofji Loki in poslanstvu našega društva se je z velikim veseljem redno udeleževal srečanj odbornikov, kjer je s svojimi pobudami prispeval k njegovemu boljšemu delovanju. Vedno je izpostavljajal, da mora društvo načrtno vključevati mlajše člane in jih s tem vzgajati v domoljubju ter zdravem ponosu na rodne kraje. Bil je pobudnik natečaja *Tole moram povedat*, s katerim društvo zadnja leta vabi osnovnošolce in dijake, da zapišejo spomine svojih prednikov.

V *Loških razgledih*, osrednjem letnem zborniku Muzejskega društva Škofja Loka, je objavil več prispevkov iz področja numizmatike, geologije, zgodovine in rodovnik rodbine Rant. Objavljene so bile tudi njegove pesmi, skupaj s prijateljem zdravnikom Tonetom Koširjem pa sta predstavila življenje in delo njegovega očeta dr. Jožeta Ranta, pionirja slovenskega zobozdravstva, ki je leta 2016 dobil obeležje v Aleji zaslužnih Ločanov v Škofji Loki.

Pokojni Andrej je pripravil več Blaznikovih večerov s področja numizmatike, leta 2008 je predstavil svojo obsežno znanstveno monografijo *Karni in Veneti v Britaniji in v Alpah*, kjer je z multidisciplinarnim pristopom in primerjavami na področju arheologije, etnologije in jezikoslovja odkril mnoga nova spoznanja o prazgodovini Evrope. Dokler mu je zdravje dopuščalo se je z ženo Vero udeleževal društvenih izletov, na katerih je s svojim širokim poznavanjem zgodovine obogatil prijetno druženje članov.

Ob njegovi sedemdesetletnici ga je društvo leta 2017 imenovalo za častnega člana, česar je bil zelo vesel.

Godeški zvon pozvanja,
v široki svet oznanja,
novo, drugačno dobo spet
in novih tisoč let. (iz pesmi Godeški zvon)

Od pokojnega Andreja se poslavljam tudi kot Godešan, saj me je velikokrat pozdravil: »K'k si Gudešan?« Njegov oče Jože je bil namreč Rudarjev iz Godešiča in Gudešana se je počutil tudi Andrej. Ob praznovanju tisočletnice vasi Godešič pri Škofji Loki se je z veseljem pridružil širšemu organizacijskemu odboru, za zbornik *Godešič skozi tisočletje 1006-2006* je ustvaril pesem *Godeški zvon*, iz katere sem prebral zadnjo kitico, in prispevka o življenju in delu očeta zobozdravnika dr. Jožeta Ranta ter prispevek *Izročila prednikov – rod Rantov*, v katerem je obširno predstavil Rudarjev rod. Po rodbini Rant sva v daljnem sorodstvu, saj se je moja stara mama Neža pisala Rant, bila je Matičkova iz Reteč. V okviru praznovanja je pripravil tudi samostojni pesniški večer. Vabilu Godešanov se je vedno z radostjo odzval in še lani je bil gost na osrednji godeški kulturni prireditvi *Večer na vasi*. Godeški zvon je včeraj zvečer in danes mogočno zadonel za Andrejevo zemeljsko slovo. Simbolno sporočilo je tudi, da se Andrej od nas poslavlja v kapelici sv. Nikolaja, ki je zavetnik godeške cerkve in vasi. Andrej je umrl v nedeljo, 5. oktobra 2025, na rožnovensko nedeljo, ki je za Godešič žegnanjska nedelja oziroma »smen«, spomin na posvetitev vaške cerkve sv. Miklavža, dan ko se na rodnem domu zbere vsa žlahta.

Dragi Andrej, hvala za vsa najina srečevanja, ki so bila vedno zanimiva in bogata, ob vsakem srečanju sem izvedel veliko novega. Zadnje je bilo januarja letos, ko sva pri tebi doma za *Loške razglede* pripravljala predstavitev tvoje življenjske poti in spomine na mladostna doživetja v Škofji Loki.

Hvala ti za izjemno ljubezen do domačih krajev, ki si jo izžareval in z njo navduševal vse ljudi okoli sebe. Hvala za vse tvoje delovanje v Muzejskem društvu Škofja Loka.

Verjamem, da se bomo nekoč ponovno srečali v nebeških višavah pred obličjem Boga Očeta. Tvoja trdna krščanska vera in vrednote so bile vsajene globoko v tvoje srce. Božjo bližino in Božjo previdnost pa si še globlje občutil v času bolezni in zdravljenja.

Ženi Veri, sinu Andreju z družino, hčerki Valeriji, bratu Jožetu z družino in vsem sorodnikom izrekam iskreno in globoko sožalje ter sočutje.

Dragi Andrej, naj ti Bog podeli večni mir in pokoj in večna luč naj ti sveti. Počivaj v miru.

Aleksander Igličar